

MÁR
TUDOK
OLVASNI

—
3.
SZINT

AZ IFJÚ PETROVICS SÁNDOR
ELFELEDETT KALANDJAI

Kovács Attila

A CSONTVÁZ ÓRA

Oravecz Gergely rajzaival

MÓRA

Kovács Attila

**AZ IFJÚ PETROVICS SÁNDOR
ELFELEDETT KALANDJAI**

A CSONTVÁZ ÓRA

MÓRA KÖNYVKIADÓ

Amikor Sándor megmutatta, mi van a tenyerében, tátva maradt a szám. Egy pillanatra el is feledkeztem róla, hogy tilosban járunk, csak bámultam az értékes kincset. Selymesen csillant rajta a holdfény.

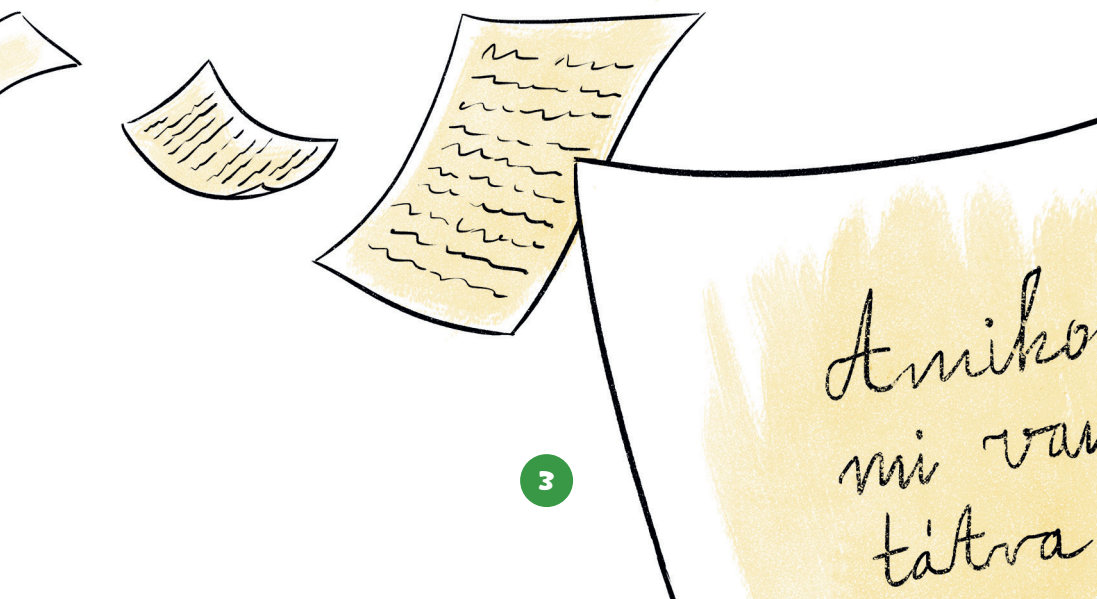
– Ugye mondtam neked, hogy megtaláljuk!
– suttogta büszkén a kis nyomozó. Én meg csak hümmögtem, mert szerintem nem volt ez olyan könnyű.

Nagyon jó érzés megoldani egy rejtélyt! De ha előre tudom, milyen kalamajkába keveredünk majd, nem biztos, hogy részt veszek benne.

Nem volt időm erről tovább gondolkodni, mert hirtelen meghallottam a lépteket. A közeledő cipősarkak koppanását! És a nyikorduló ajtót...

Sándornak is elkerekedett a szeme a rémülettől. Mondtam is magamnak: Ide figyelj, Sass Pista, ez a baj nem keresett téged, ezt te hoztad a saját fejedre!

1.

Kilenc és fél éves voltam, amikor először találkoztam Petrovics Sándor úrfival. Csak azért írom, hogy „úrfi”, mert akkoriban még így nevezték a gyerekeket. Főleg azokat, akik jól fésülten, fényesre pucolt cipőben és hattyúfehér gallérral jelentek meg a kisgimnáziumban.

Egy évvel fiatalabb volt nálam, de úgy ki tudta magát húzni a kék szaténöltönyében, hogy tíznek is nézhette bárki. Ha nem lett volna olyan vézna.

Sárszentlőrinc legszebb házában, Hittig Lajos jegyzőnél szállásolták el. Harmadmagával lakott az utcára néző szobában.

Sok időt töltöttünk együtt, mert mind a ketten nagyon szerettünk madarászni. Szerdán és szombaton csak délelőtt volt tanítás, ezért az

egész délutánt erre szántuk. Ha a tanár úr nem vitt el minket labdázni, nagyokat kirándultunk a Kendervölgyben. Hiszen ilyenkor még nyílnak a völgyben a kerti virágok. Fészkeket kerestünk, vagy csak hevertünk a fűben, és figyeltük, hogyan etetik a fiókákat a gondos madárszülők. Éppúgy, ahogy Sándorról is gondoskodott az édesanyja. Gyakran küldött csomagot vasalt ruhával meg finomságokkal.

Amikor visszatértünk a kirándulásból, Sándor az ágya melletti ládához sietett, és előhúzta a mellényzsebéből a kulcsát. Ez a kulcs fényes volt, láncon lógott, és ha előkerült, tudtam, hogy egy szép szelet kalács vagy egy illatos alma vár ránk. Sándor szerette megosztani másokkal a finom falatokat. Nagy szerencsémre főleg velem!

Akivel még nálam is szívesebben osztozott, az Amália volt, a Hittig család legidősebb lánya. Ő jó barátnője volt Sándornak, minden érdekelte, ami a fiút, néha már úgy tűnt, olvasnak egymás gondolataiban.

Nem csoda, hogy nagyon rossz érzés volt látni, amikor összevesztek. De ezzel egy kicsit előreszaladtam.